

Še eno sobotno jutro. Dolgočasno in zaspano. Močno dežuje in vse kaže, da je tudi narava žalostna, kot sem žalosten tudi jaz. Sedim ob kuhinjski mizi in gledam kos belega kruha, namazanega z maslom in medom.

Mati že spet nekaj teži in naklada. Kot navita mi govori, da moram jesti, da moram biti spoštljiv do kruha in še bla, bla, bla. Komaj jo slišim, moje misli so daleč in drugje. Potem pa izreče tiste grozljive besede, ki se me niti ne tičejo, vsaj tako mislim, in sicer da marsikje otroci nimajo niti skorjice kruha, jaz sem pa tako nehvaležen. Kaj? Res mi gre rahlo na živce, vendar ne rečem ničesar, čisto iz previdnosti. Počasi, čisto počasi le odprem usta in grižljaj za grižljajem pojem ta „neverjetni“ kos kruha. Nič nenavadnega, nič presenetljivega, pomislim. Saj je samo en kos kruha, ona pa izreče tolikšen plaz besed. Pa je to sploh potrebno? Skoraj že izrečem kakšno neumnost, vendar pa me misli odnesejo daleč nazaj, nazaj v preteklost.

Dostikrat sem že slišal mnoge pogovore, ki so vezani na kruh, vendar o njih še nisem razmišljal. Priznam, kriv sem. Misli me počasi ponesejo do drobcenega zrna pšenice, rži, ajde ... Kako majčkeno je to zrno, pa vendar tako pomembno. Res, nekaj malega ni nujno vedno zanemarljivo, nevredno omembe. Misel na malo zrno mi postaja čedalje bolj zanimiva. Tako majhno, pa tako pomembno za vse nas. In koliko truda je potrebno, da iz malega zrna nastane kruh, pecivo, presta, potica, piškot. Na prvi pogled precej enostavno. Enostavno greš v trgovino ali pekarno in kupiš, kar želiš. Spoznam, da zadeva le ni tako preprosta in enoznačna, temveč mi razkriva nove razsežnosti. Misli me ponese do številnih zgodbic, ki sem ji že slišal. Spomnim se na primer zgodbice, ki sem jo bral za domače branje z naslovom Ajdovo strnišče. Da, Prežihov Voranc jo je napisal. Opisoval je težko življenje takratnih žensk in njegove babice, ki je tudi v zadnjih urah svojega življenja mislila na to malo zrno, ki nam predstavlja hrano. V trenutku sem pomislil na uboge, trde, žuljave roke kmetov in kmetic, ki v sveže zorano zemljo mečejo zrna, ki predstavljajo življenje in obstoj. Utrujeni so bili, vendar zadovoljni, saj so dneve odštevali v veselem pričakovanju žetve in letine. In med žetvijo so zopet zgarani in utrjeni želi žito, da bi naposled v težkih vrečah nosili njihovo bogastvo mleti v mlin. Zelo slikovito si predstavljam težke mlinske kamne, ki so v usklajenem ritmu z žuborenjem vode iz majcenih zrn ustvarjali belo zlato. Da, belo zlato, kajti iz te moke so potem pridne roke mamic, babic, tet in pekov ustvarjale prave mojstrovine, svež in hrustljav kruh, prestice, potice. In kdor je imel kruh, je imel vse. Pred očmi se mi prikažejo vsi tisti otroci, ki so z radostnimi otroškimi očmi slastno zagrizli v mehko sredico.

Da, priznam. Zadeva res ni tako enostavna. In morda ima moja mati celo prav, čeprav je to tako težko priznati. S kruhom je res treba ravnati s posebno pozornostjo. Kruh je namreč že od nekdaj simbol blagodati, z njim so ravnali zelo spoštljivo, saj so vedeli, koliko je potrebno postoriti, da imamo pred seboj rezino kruha. In res. Tako mora tudi ostati. Kmalu opazim, da nisem več žalosten. Ravno nasprotno, počutim se malce nenavadno. Spoznam, da so pomembne stvari pogosto očem nevidne. Odločim se, da bo vsakič, ko bom imel kruh pred seboj, pomislil na vse te drobne in pomembne stvari. Stvari, ki naredijo naše življenje nekaj posebnega. In kaj je narobe, če mi dan naredi poseben

samo in zgolj ena sama rezina kruha. Nič, prav nič ni narobe. Če pa je na kruhu še kaj medenega, je življenje nenadoma sladko in čarobno.

Din Dervišević, 7.c

Mentor: Maja Gole Premrl